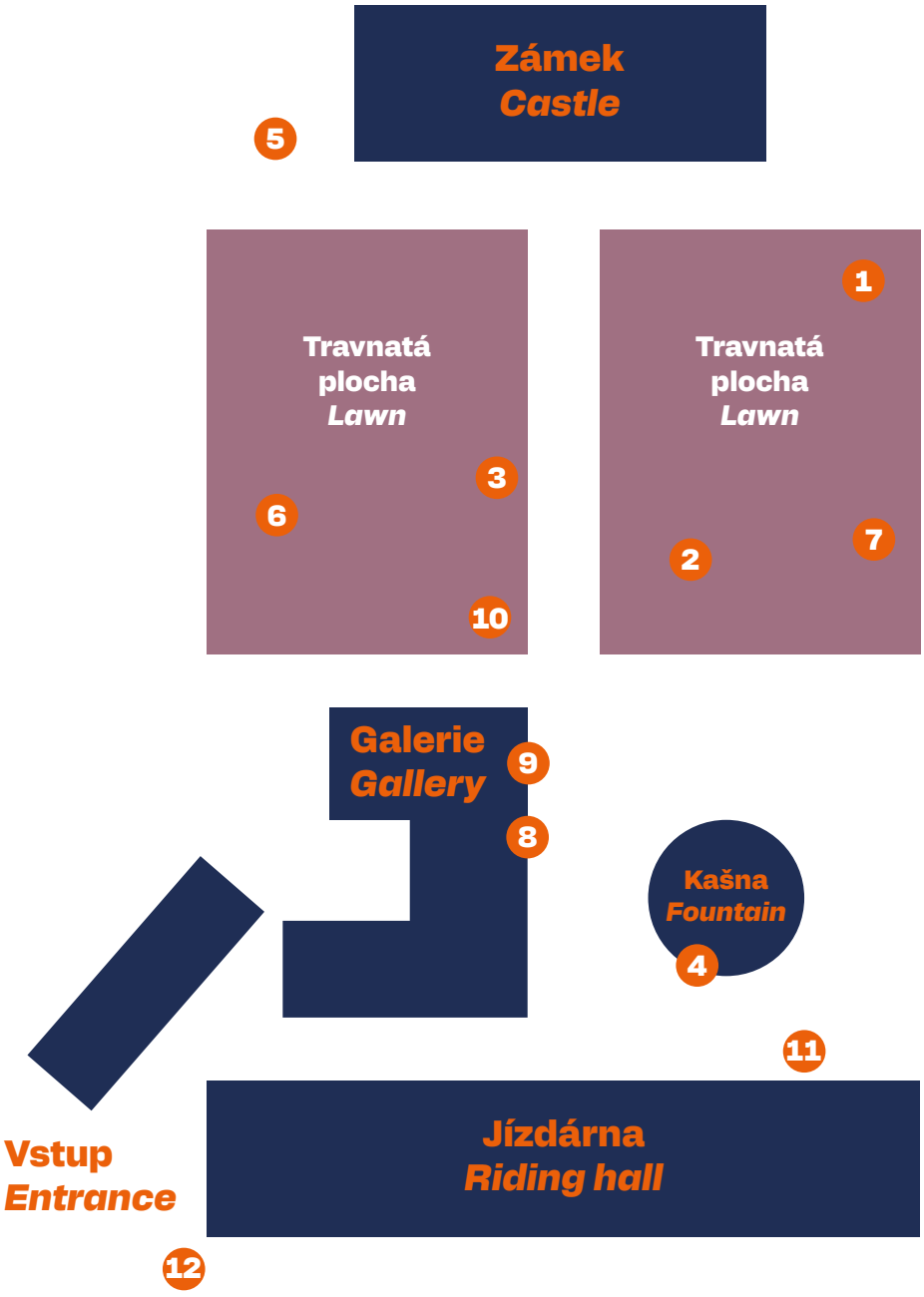
Relational Fields
Vztahová pole

29. 5. — 13. 9. 2026

Art PANSTVÍ BECHYNĚ

Současné umění a sochařský park Zámek Bechyně 2026

Contemporary Art and Sculpture Park at Bechyně Castle 2026

1. **LUKÁŠ RITTSTEIN**
   LUCY, 2025
2. **ALICE CHANNER**
   MEGAFLORA, 2021
3. **ALICE CHANNER**
   BURIAL, 2016
4. **THOMAS SCHÜTTE**
   GARTENZWERGE, 2016
5. **TOMAS RAJLICH**
   BEZ NÁZVU (UNTITLED), 1967
6. **ROLAND E. KUIT**
   INTERMODAL MORPHOLOGY, 2026
7. **NIVES WIDAUER**
   DAMARANKA, 2010-2026
8. **DAVID ČERNÝ**
   *VISELEC, 1996**
9. **NEDKO SOLAKOV**
   *4 WINDOW STORIES, 2023**
10. **KRIŠTOF KINTERA**
    *PARADISE NOW, 2009**
11. **VLADIMÍR PRECLÍK**
    *ROSTLINA, 1968**
12. **MAXIM VELČOVSKÝ**
    *CANDY TREE, 2025**

TRVALÁ INSTALACE / PERMANENT INSTALLATION

Výstavy ve spolupráci / In cooperation:
Konrad Fischer Galerie, Düsseldorf
& ETCETERA ART, Prague

Kurátorka / Curator: Claudia Rajlich

Art PANSTVÍ BECHYNĚ

CZ

Současné umění a sochařský park

ve spolupráci s galerií Konrad Fischer Galerie a umělci

Sochařský park na zámku Bechyně proměňuje historický areál v prostor, kde se současné umění setkává s přírodou a historií. Díla zde prezentovaná jsou součástí výstavy *Relational Fields – Vztahová pole*, která zkoumá, jak materiál, forma a prostor vytvářejí vztahové zkušenosti. Umělci napříč generacemi zkoumají různé typy vztahů mezi člověkem a přírodou, vnímáním a pamětí, lidskými a organickými strukturami a dalšími tématy, přičemž site-specific díla čerpají ze specifického *genius loci* zámeckého areálu. Tato díla prostor jednoduše nezabírají, ale vstupují do dialogu s architekturou zámku, okolními zahradami, zámeckými voliérami a dokonce i jeho loveckými lesy, a zvou návštěvníky k interaktivnímu prožitku. Posouvají pozornost od samotného objektu k aktu prožívání – chápanému jako vztahový a kolektivně utvářený proces, který odhaluje a zpřítomňuje specifika zámku Bechyně a jeho okolí.

Výstava zkoumá, jak může umění propojovat jednotlivce, generace, dějiny a ekosystémy ve světě poznamenaném sociální fragmentací, digitální izolací a environmentální naléhavostí. Park představuje díla etablovaných umělců tří generací, odpovídajících tematickým okruhům: Systémy vnímání, který zkoumá, jak forma, materiál a geometrie utvářejí vnímání a zkušenost; Vazby ve fragmentaci, který zkoumá sociální struktury a kolektivní paměť ve vztahu k osobní zkušenosti; a Příroda je naše budoucnost, který reflektuje komplexní propojování ekologických procesů, lidské tvorby a jejich významu.

Umístěním současných děl do historické krajiny umožňuje park neustálý dialog mezi minulostí a přítomností, člověkem a přírodou, i staršími a mladšími generacemi umělců z různých prostředí. Návštěvníci se setkávají s podnětnými sochami a imerzivními instalacemi, které prohlubují vnímání a vztahovou zkušenost. Park se stává místem nejen pro pohled, ale i pro bytí – prostředím, kde umění aktivně vstupuje do vztahu s okolním světem a zve každého návštěvníka ke společnému zkoumání propojení a možností.

EN

Contemporary Art and Sculpture Park

in collaboration with Konrad Fischer Galerie and the artists

The Sculpture Park at Bechyně Castle transforms the historic grounds into a space where contemporary art meets nature and history. The works presented here are part of the exhibition *Relational Fields – Vztahová pole*, exploring how material, form, and space create relational experiences. Across generations, the artists investigate the various kinds of relationships between humankind and nature, perception and memory, man-made and organic structures, and more, while the site-specific works tap into the specific *genius loci* of the castle grounds. These artworks do not simply occupy space. They enter into conversation with the castle's architecture, the surrounding gardens, the castle's aviaries, and even it's hunting woods, inviting visitors to experience the works also in an interactive way. They shift attention from the object itself to the act of experiencing – understood as something relational and collectively formed that brings out and creates awareness of the specificities of Bechyne Castle and its surroundings.

The exhibition explores how art can connect individuals, generations, histories, and ecosystems in a world marked by social fragmentation, digital isolation, and environmental urgency. The park presents works by established artists across three generations, corresponding to the thematic fields: Systems of Perception, which examines how form, material, and geometry shape perception and experience; Bonds in Fragmentation, which explores social structures and collective memory in relation to personal experience; and Nature Is Our Future, which reflects on the complex interplay between ecological processes, human creation, and their meaning.

By situating contemporary works alongside the historical landscape, the park allows for an ongoing dialogue between past and present, humans and nature, and older versus younger generations of artists from various backgrounds. Visitors encounter thought-provoking sculptures and immersive installations that heighten awareness of perception and relational experience. The park becomes a place not only for seeing, but for being – an environment where art actively engages with the world around it and invites each visitor into a shared exploration of connection and possibility.

CZ

Lukáš Rittstein (1973)

Lukáš Rittstein vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze, kde od roku 2013 vede sochařský ateliér. Během své dosavadní kariéry vytvořil několik desítek soch. Každá z nich je spojena s hluboce osobním příběhem, který vychází z umělcova života, vzpomínek a bohaté imaginace. Jeho tvorbu ovlivňuje také zájem o environmentální a globálně aktuální otázky osudu planety, inspirovaný mimo jiné životem v oblastech dosud nedotčených civilizací. Zásadní význam mají jeho cesty s Barborou Šlapetovou do Papuy-Nové Guineje, kde se setkal s životem místních obyvatel. Jejich svědectví bylo zaznamenáno v knihách *Why the Night is Black*, *Don't Approach Closer* a *How to Touch the Sky*. Rittsteinovy sochy mají symbolický význam – hledají hlubší ukotvení člověka v současné společnosti.

V roce 1999 získal Cenu Jindřicha Chalupeckého. Jeho díla byla vystavena mimo jiné v Berlíně, New Yorku, Pekingu a na EXPO 2010 a 2015. Žije a pracuje v Praze.

Lucy (2026)

Rittsteinova socha *Lucy* (2026) propojuje figury s geometrickými tvary, které se do sebe vzájemně vpíjejí; lidské postavy jako by byly pohlcovány industriální trubkovou formou, připomínající jakýsi nadpozemský průchod. Divák zůstává s otázkou, jaké je sdělení díla.

EN

Lukáš Rittstein (1973)

Lukáš Rittstein graduated from the Academy of Fine Arts in Prague in 1997, where he has been leading a sculpture studio since 2013. He has created several dozens of sculptors over his short career. Each of them is connected with a deeply personal story related to the artist's life, recollections, and his rich imagination. Last but not least, an interest in environmental and globally valid questions on the fate of our planet has contributed to his work. This is nourished above all by his interest in the fourth world, living in areas still uncontaminated by our civilisation.

Of fundamental importance have been the trips he made with his girlfriend Barbora Šlapetová to Papua New Guinea, where he met with the life of its inhabitants, still unchanged by the outside world. The testimonies of this natural tribe were recorded in the three books – *Why the Night is Black*, *Don't Approach Closer* and *How to Touch the Sky* – and can be symbolically considered probes into the souls of the last wild people on this planet before they will be affected by civilization. As Rittstein lived among the indigenous tribes, he intensely experienced the staggering disappearance of man's original connection with the world of nature. Since then, his sculptures might have their own specific story, however, their meaning is generally symbolic: It's a search for a deeper anchoring of mankind in contemporary society.

In 1999, Rittstein received the Jindřich Chalupecký Award. His sculptures have been presented at Art Beijing, the Akademie der Künste in Berlin, the Socrates Sculpture Park and the WTC in New York, as well as at the Albertinum in Dresden. His works can be found in a number of both public and private spaces, and are represented in several collections. Šlapetová and Rittstein represented the Czech Republic at the world exhibitions EXPO 2010 in Shanghai and EXPO 2015 in Milan. Their book *Why the Night is Black won* the Magnesia Litera award in 2005. He lives and works in Prague.

Lucy (2026)

Rittstein's work is multivalent. Due to the artist's intensive experience of remote civilisations and his vast imagination, the theme of human existence in a universal context is omnipresent. All of Rittstein's work is thus characterised by a confrontation of the internal and external universe. In his sculpture *Lucy* (2026), Rittstein connects figures with geometric shapes, fusing into each other; in fact, the human figures seem to be sucked in and annihilated by the industrial tube shape, like an otherworldly passage. The viewer is left to wonder what the message is.

CZ

Alice Channer (1977)

Alice Channer je britská sochařka, jejíž praxe se vyznačuje citlivými formami hybridnosti mezi přírodním a umělým. Navštěvuje továrny, zpracovatelské provozy a další místa materiální a chemické produkce, kde zkoumá, jak se látky mísí, transformují a „vytvářejí“. Průmyslové materiály jsou natahovány, odlévány, vytlačovány či upravovány, až získávají formy připomínající flóru, faunu nebo geologické útvary, čímž vzniká sochařský jazyk materiální metamorfózy.

Ve své generaci patří Channer ke skupině umělců zkoumajících hranice mezi organickým a syntetickým světem. Její práce zkoumá chování materiálu, povrchové kvality a ekologické rezonance a zároveň pracuje s estetikou a infrastrukturami průmyslové výroby. Tyto roviny nechává koexistovat bez hierarchie: vyrobené se stává podivně živým a biologické získává technologický ráz. Často používá motivy mořských živočichů (např. mořských koníků) či lastur k prozkoumání křehkosti, struktury a napětí mezi přírodní formou a konstruovaným materiálem, a zve k úvaze o tom, jak jsou těla, pohyb a paměť zaznamenávány a reinterpretovány prostřednictvím textury a kontury.

Channer byla zastoupena na významných mezinárodních výstavách, mimo jiné Liverpool Biennial (2021), 55. Benátském bienále (2013) a Glasgow International (2010). Zúčastnila se také institucionálních skupinových výstav v Tate Britain, Hamburger Kunsthalle, Royal Academy of Arts, Yorkshire Sculpture Park, Whitechapel Gallery a Fridericianum Kassel. Její nejnovější samostatná výstava *MEGAFLORA* proběhla v Natural History Museum „Giancarlo Ligabue“ v Benátkách (2025). Její dílo je zastoupeno ve sbírkách Tate London, Guggenheim Museum New York, Hamburger Kunsthalle, Pérez Art Museum Miami, de Young Museum San Francisco, Kunstmuseum Appenzell a Government Art Collection v Londýně.

Megaflora (2021)

Alice Channer vytváří sochy, které reprezentují přírodu v různých stavech transformace. *Megaflora* (2021) je z hliníku odlitý stonek ostružiníku, který byl získán pomocí 3D skenování a vertikálně protažen do třímetrové sochy. Přirozená forma se tak mění v monument z průmyslového materiálu, který zdůrazňuje propojení lidské výroby a organických procesů.

Burial (2016)

Tato socha zkoumá pomíjivost lidské existence versus věčnost, která je vlastní kamenům i průmyslovým materiálům. Dílo zdůrazňuje přírodu jako aktivní sílu utvářející náš svět, rovnocennou a možná i přesahující lidskou sféru.

EN

Alice Channer (1977)

Alice Channer is a British sculptor whose practice is characterized by distinctively sensitive forms of hybridity between the natural and the man-made. Visiting factories, processing plants, and other sites of material and chemical production, she examines how substances are mixed, transformed, and "created." Industrial materials are stretched, cast, extruded, or altered until they assume forms resembling flora, fauna, or geological matter, forming a sculptural language of material metamorphosis.

Within her generation, Channer belongs to a group of artists who probe the boundaries between organic and synthetic worlds. Her practice examines material behavior, surface qualities, and ecological resonances while engaging the aesthetics and infrastructures of industrial production. She allows these registers to coexist without hierarchy: the manufactured becomes strangely alive, and the biological appears technologically inflected. Channer often uses sea creature motifs (like seahorses) or shells to explore fragility, structure, and the tension between natural form and constructed materials, inviting reflection on how bodies, movement, and memory are recorded and reinterpreted through texture and contour.

Channer's work has been included in major international exhibitions such as Liverpool Biennial (2021), the 55th Venice Biennale (2013), and Glasgow International (2010). She has participated in significant institutional group exhibitions at Tate Britain, London; Hamburger Kunsthalle, Hamburg; Royal Academy of Arts, London; Yorkshire Sculpture Park; Whitechapel Gallery, London; and Fridericianum, Kassel. Her most recent solo exhibition, *MEGAFLORA*, took place at the Natural History Museum "Giancarlo Ligabue," Venice (2025).

Her work is held in major public collections, including Tate London; Solomon R. Guggenheim Museum, New York; Hamburger Kunsthalle, Hamburg; Pérez Art Museum, Miami; de Young Museum, San Francisco; Kunstmuseum Appenzell; and Government Art Collection, London.

Megaflora (2021)

Alice Channer has been making sculpture that represents nature in various states of transformation. *Megaflora* (2021) is a sand-cast aluminum bramble stem that has been extracted via three-dimensional scan and stretched vertically into a three-meter-high sculpture. Thus, the natural form becomes a monumental sculpture made of industrial material, emphasizing the interplay between human fabrication and organic processes.

Burial (2016)

In this sculpture, Alice Channer examines the ephemeral nature of our existence versus eternity, which is inherent to stones as well as industrial materials. The work highlights nature as an active force shaping our world, equal to and perhaps even surpassing the human-made realm.

CZ

Thomas Schütte (1954)

Thomas Schütte je německý umělec, jehož tvorba zahrnuje sochu, kresbu, grafiku, architekturu, instalaci a akvarel. Jeho praxe se zabývá otázkami reprezentace, veřejného prostoru, kulturní paměti a rolí figurace po minimalismu a konceptuálním umění. Schütte zaujímá v současném umění svébytné postavení, které spojuje experimentální přístup k materiálu a měřítku s trvalým zájmem o historické sochařské formy a architektonické modely.

Vzdělán na Kunstakademie Düsseldorf rozvíjel kritický vztah k minimalistickým a konceptuálním postupům, přičemž znovu zavedl naraci, figuraci a obraznost. Jeho práce sahá od architektonických návrhů a modelů až po širokou škálu figurálních soch, které zkoumají nestabilitu monumentu, zranitelnost lidské postavy a napětí mezi individualitou a archetypem. Pracuje s modelovací hlínou, keramikou, bronzem, sklem, dřevem, textilem a akvarelem, často střídá provizorní a trvalé materiály, aby zachytil humor, ironii a ambivalenci.

Schütte vystavoval mezinárodně na samostatných výstavách v MoMA New York (2024–2025), De Pont Museum (2023), Georg Kolbe Museum (2021–2022), Kunsthaus Bregenz (2019), Moderna Museet (2016), Fondation Beyeler (2013) a Dia Center for the Arts (1999). Skupinových výstav se účastnil mimo jiné v Hamburger Kunsthalle (2022), Carnegie Museum of Art (2018), Museum Ludwig (2011), New Museum (2011), MACBA (2010), Stedelijk Museum (2007) a Documenta X (1997). Jeho díla jsou zastoupena v Centre Pompidou, Tate, National Gallery of Art a MoMA. Žije a pracuje v Düsseldorfu.

Gartenzwerge (2016)

Schütteho Gartenzwerge (2016) konfrontují diváka se známým motivem zpracovaným v geometrických formách; paměť a sociální rámce jsou vtisknuty do lidí i prostředí a zároveň naznačují, jak mohou být přetvářeny. Dílo spojuje řemeslnou zručnost a měšťanský fenomén a ironizuje hodnoty střední třídy, které zároveň povyšuje do jejich „vyšší“ varianty. Zviditelňuje psychologické dimenze vztahové zkušenosti a sdílené paměti i sociální třídy.

EN

Thomas Schütte (1954)

Thomas Schütte is a German artist whose work spans sculpture, drawing, printmaking, architecture, installation, and watercolor. His practice engages questions of representation, public space, cultural memory, and the role of figuration after Minimalism and Conceptual Art. Schütte occupies a distinctive position within contemporary art, combining an experimental approach to materials and scale with a sustained interest in historical sculptural forms and architectural models.

Educated at Kunstakademie Düsseldorf, Schütte developed a critical engagement with Minimalist and Conceptual practices while reintroducing narrative, figuration, and imagery. His work ranges from architectural proposals and models to a wide variety of figurative sculptures, addressing the instability of monuments, vulnerability of the human figure, and tension between individuality and archetype. He works with modeling clay, ceramics, bronze, glass, wood, textiles, and watercolor, often shifting between provisional and permanent materials to register humor, irony, and ambiguity.

Schütte has exhibited internationally in solo shows at MoMA, New York (2024-2025); De Pont Museum (2023); Georg Kolbe Museum (2021-2022); Kunsthaus Bregenz (2019); Moderna Museet (2016); Fondation Beyeler (2013); and Dia Center for the Arts (1999). Group exhibitions include Hamburger Kunsthalle (2022), Carnegie Museum of Art (2018), Museum Ludwig (2011), New Museum (2011), MACBA (2010), Stedelijk Museum (2007), and Documenta X (1997). His works are held in Centre Pompidou, Tate, National Gallery of Art, and MoMA. He lives and works in Düsseldorf.

Gartenzwerge (2016)

Schütte's *Gartenzwerge* (2016) confronts viewers with a familiar concept executed in geometric forms, memory and social frameworks are inscribed on people and environments as well as hinting at how they can be redefined. It combines artisanal mastery and a bourgeois human phenomenon, making fun of middle-class values while elevating them into an upper-class variant. The work makes visible the psychological dimensions of relational experience and shared memory as well as social class.

CZ

Tomas Rajlich (1940)

Tomáš Rajlich je ústřední postavou evropské minimalistické malby a spoluzakladatelem českého Klubu konkretistů, aktivního v Praze v 60. letech. Po studiu na Akademii výtvarných umění v Praze se prosadil na mezinárodní scéně výstavou Sculpture tchécoslovaque v Musée Rodin v Paříži (1969). V roce 1969 emigroval do Nizozemska, kde vyučoval na Vrije Academie a plně se věnoval malbě. Proslavil se minimalistickými monochromy založenými na mřížce, které zkoumají základní povahu obrazu. Mezinárodní pozornost získal ranými výstavami jako *Elementaire Vormen* (1975), *Fractures du Monochrome aujourd'hui en Europe* (1978), *Bilder ohne Bilder* (1978) a zásadní *Fundamental Painting* (Stedelijk Museum Amsterdam, 1975), která ho zařadila po bok amerických minimalistů.

Rajlichova tvorba byla prezentována na retrospektivách v Palazzo Martinengo v Brescii (1993), Gemeentemuseum v Haagu (1994, 2005), Domě umění v Brně (1998) a Národní galerii v Praze (2008). V roce 1994 získal prestižní Ouborg Prijs za celoživotní přínos a v roce 2025 představilo Museum Kampa první přehlídku jeho rané sochařské tvorby. Jeho díla jsou zastoupena ve významných veřejných sbírkách, mimo jiné ve Stedelijk Museum Amsterdam, MoMA New York, MNAM/Centre Pompidou Paříž, SMAK Gent, Národní galerii Kanady v Ottawě a v Národní galerii i Muzeu Kampa v Praze. Žije a pracuje v Praze.

Bez názvu 1969(-2025)

Rajlich začínal jako sochař v Praze v letech 1964–1969, přičemž většina těchto děl byla zničena. Jeho sochy se vyvíjely od pevné formy k dematerializaci a proměnily se v transparentní prostorové kompozice a kresby v prostoru. *Bez názvu* 1967 (–2025) je tvořeno tvarovanými nerezovými panely uspořádanými kolem centrální vertikální osy, která okamžitě evokuje lidskou postavu. Postava je určena nikoli hmotou, ale prázdnem mezi panely, čímž vzniká odlehčená přítomnost. Dílo ukazuje, jak geometrické tvary v kombinaci s pamětí ovlivňují vnímání. Vychází z minimalistické a konceptuální tradice a zůstává aktuální v každém čase tím, že propojuje materiální formu se zkušeností vidění a bytí.

EN

Tomas Rajlich (1940)

Tomas Rajlich is a central figure in European minimalist painting and a co-founder of the Czech Concretist Club, active in Prague during the 1960 s. After studying at the Academy of Fine Arts in Prague, he emerged on the international scene with the exhibition Sculpture tchécoslovaque at the Musée Rodin, Paris (1969). In 1969, he emigrated to the Netherlands, where he taught at the Vrije Academie and dedicated himself fully to painting. He became known for his minimalist, grid-based monochromes, which explore the fundamental nature of what a painting is and does. His work gained early international attention through key exhibitions such as the traveling exhibition *Elementaire Vormen* (1975), *Fractures du Monochrome aujourd'hui en Europe* (Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, 1978), *Bilder ohne Bilder* (Rheinisches Landesmuseum Bonn, 1978), and the landmark *Fundamental Painting* (Stedelijk Museum Amsterdam, 1975), which aligned him with American Minimalists.

Rajlich's contributions have been recognized with retrospectives at the Palazzo Martinengo, Brescia (1993); Gemeentemuseum, The Hague (1994, 2005); Brno House of Arts (1998); and the National Gallery in Prague (2008). In 1994, he received the prestigious Ouborg Prijs for lifetime achievement, and in 2025, Museum Kampa presented the first survey of his early sculptural work.

His works are represented in major public collections, including the Stedelijk Museum Amsterdam, MoMA New York, MNAM/Centre Pompidou Paris, SMAK Ghent, the National Gallery of Canada in Ottawa, and both the National Gallery and Museum Kampa in Prague. He was also commissioned to create monumental works for the Raad van State (Council of State) in The Hague and the Dutch Embassy in Ghana. He lives and works in Prague.

Untitled 1969(-2025)

Rajlich began his career as a sculptor, in Prague from 1964 to 1969, though most of these pieces have been destroyed. His sculptures evolved from solid form toward dematerialization, transforming into transparent compositions and spatial drawings. *Untitled* 1967(-2025) is constructed from shaped stainless-steel panels positioned around a central vertical axis, which instantly reminds viewers of the human figure. The figure is defined not by mass but by the void between the panels, creating a weightless presence. The work demonstrates how geometric shapes in combination with memory influence perception. Coming from the minimalist and conceptual tradition, it remains topical at any given point in time by linking material form to the broader experience of seeing and being.

CZ

Roland E. Kuit (1959)

Roland E. Kuit revolucionalizuje naše chápání zvuku. Zachází se zvukem jako s trojrozměrným objektem, který přetváří prostředí a strukturuje prožitek prostoru. Jeho díla jsou site-specific, jak jednou řekl: „Jako tvůrce se považuji především za posluchače.“ Pro Kuita je zvuk živým, prostorovým fenoménem, jehož chování lze zpřítomnit jak sluchově, tak vizuálně, a umožnit tak, aby se okolní prostor stal aktivním zvukovým polem.

Kuit chápe zvuk a instalaci jako paralelní a propojené formy kompozice. Tento přístup je ovlivněn studiem na Institutu sonologie v Utrechtu a IRCAM v Paříži i soukromými lekcemi u Dicka Raaijmakerse, které formovaly jeho pojetí zvuku jako autonomního uměleckého média. Rozvíjí své kompozice prostřednictvím instalací, které zvuk vizualizují a zapojují ekologické systémy. Materiál, algoritmy a prostorové napětí fungují jako sonické parametry převedené do formy.

Jeho práce byly uvedeny mimo jiné v Museum Kampa v Praze, Kröller-Müller Museum, Židovském muzeu v Berlíně či Aram Chačaturjan House Museum v Jerevanu. Účastnil se také festivalů současné hudby v Buenos Aires, Osace, Pärnu, Kaliningradu, Teheránu a Sieně.

Intermodal Morphology (2026)

Kuitův dlouhodobý výzkum mikrozvuku – drobných časových detailů zvuku – a jeho formování tvoří konceptuální i strukturální základ děl jako *Intermodal Morphology*, v němž jsou mikročasové procesy rozšiřovány do prostorových, materiálních a percepčních dimenzí. *Intermodal Morphology* vzniklo přímo pro sochařský park zámku Bechyně s využitím dřeva z jeho lesů a zvuků papoušků z voliér.

Dílo zkoumá, jak se signály chovají napříč různými fyzickými doménami. Pomocí papouška a papouší ryby jako konceptuálních modelů zkoumá jejich artikulace v sonické DNA morfování – jak se zvuky mění a spojují jako genetický materiál, zatímco jejich identity se posouvají jejich prolínáním s prostředím. Site-specific zvuková instalace z dřevěných tyčí z bechyňských lesů, nazvaná Wave Path, sleduje pseudokaotickou trajektorii v modré, žluté a zelené, která vytváří stojaté zvukové vlnění. Každá barva odpovídá spektrálnímu klastru sonicky transformovaných zvuků papoušků a papouších ryb, přístupných přes QR rozhraní. Pohybem mezi tyčemi se krajina stává živou partiturou. Barevné tyče fungují jako ekologické značky, které provázejí návštěvníky participativní vlnovou krajinou, kde se zvuk, prostor, barva a pohyb rozvíjejí jako forma prostorové poezie.

EN

Roland E. Kuit (1959)

Roland E. Kuit revolutionizes our understanding of sound. He treats sound as a three-dimensional object that reshapes the environment and structures the experience of space. His works are site-specific, as he once said: “As a creator, I consider myself most of all a listener.” For Kuit, sound is a living, spatial phenomenon, and its behavior can be rendered both audible and visible, allowing the surrounding space to become an active sonic field. Kuit considers sound and installation as parallel and interrelated forms of composition. This approach was informed by his education at the prestigious Institute of Sonology, Utrecht, and IRCAM, Paris, as well as by private lessons from Dick Raaijmakers, which shaped his understanding of sound as an autonomous artistic medium. Kuit extends his compositions through installations, making sound visual and incorporating ecological systems. Material, algorithms, and spatial tension function as sonic parameters translated into form.

Solo and group shows of Kuit’s work included Museum Kampa, Prague; Kröller-Müller Museum, Otterlo; Jewish Museum, Berlin; Aram Khachaturian House Museum, Yerevan; and EICAS, Deventer. His work has also been presented at important music festivals such as 10° Festival de Música Contemporánea, Buenos Aires; OUA-EMF, Osaka; FotoFest, Pärnu; Sound Around Kaliningrad; TIEMF, Tehran; and Chigiana International Festival, Siena.

Intermodal Morphology (2026)

Kuit’s ongoing research into microsound—tiny temporal details of sound—and how they are shaped forms the conceptual and structural foundation for works such as *Intermodal Morphology*, in which micro-temporal processes are expanded into spatial, material, and perceptual dimensions. *Intermodal Morphology* was created specifically for the Sculpture Park of Bechyně Castle, using wood from its forests and the sounds of parrots from its aviaries.

It explores how signals behave across different physical domains. Using the parrot and parrotfish as conceptual models, the work investigates their articulations in sonic DNA morphing—how sounds change and combine like genetic material, while their identities shift as they intertwine with the environment. The site-specific sonic installation composed of wooden poles from Bechyně forest, entitled “Wave Path,” follows a pseudo-chaotic trajectory in blue, yellow, and green that forms a standing sound wave. Each color corresponds to a spectral cluster of sonically transformed parrot and parrotfish sounds, accessed through a QR-based interface. As visitors move between the poles, the varying height and spatial arrangement of the poles turn the landscape into a living score. The colored poles act as ecological markers guiding visitors through a participatory wavescape where sound, space, color, and movement unfold as a form of spatial poetry.

CZ

Nives Widauer (1965)

Nives Widauer rozvíjí již tři desetiletí velmi rozmanité, mediálně založené dílo zahrnující video, instalace a sochy, stejně jako malbu, kresbu a koláž. Její přístup je charakteristický vzájemným prostupováním různých médií a technik. Praxe re-kontextualizace funguje jako katalyzátor, který proměňuje známé prvky ve výrazné konstelace a prostřednictvím specifického vizuálního jazyka znovu aktivuje jejich materiální i významový potenciál. V jejím díle se spojují subjektivní vjemy, autobiografické momenty, kulturně-historické odkazy, dějiny umění, příběhy, sociální rituály, paměť a jazyk v individuální mytologie. Její tvorba je založena na holistickém myšlení a klade důraz na existenciální otázky.

Žije a pracuje ve Vídni. Studovala audiovizuální design na Škole designu v Basileji. Vedle mezinárodní výstavní činnosti od roku 1989 vytváří také (live video) scénografie pro hudební, divadelní a operní inscenace. Její práce byly mimo jiné prezentovány v Kunstmuseum Basel (2022), Kunsthaus Zürich (2022), New York Historical Society (2022), Austrian Cultural Forum Washington (2020), Lincoln Center New York (2020), Židovském muzeu Vídeň (2020), Museum der Moderne Salzburg (2019), Centre Culturel Suisse Paříž (2019), Palazzo dei Diamanti Ferrara (2018), Istituto Svizzero Řím (2018), Lentos Kunstmuseum Linec (2017), Austrian Cultural Forum New York (2017, 2021), Salwa Zeidan Gallery Abu Dhabi (2016), Belvedere Vídeň (2016/2018), Kunsthistorisches Museum Vídeň (2015) a SPSI Museum Šanghaj (2013).

Damaranka (2010-)2026

V díle *Damaranka* Widauer uspořádává shozené jelení parohy a závitové kovové tyče do struktury, která se pohybuje mezi přírodovědnou expozicí a akumulací industriálního materiálu. Konfrontací organických stop s lidsky vytvořenými prvky vytváří napětí mezi přírodou a průmyslovým světem, kde význam vzniká skrze relační vnímání a osobní narativy zakořeněné v paměti, historických odkazech a ekologických metaforách. *Damaranka* lze číst také jako dílo, v němž se přirozené cykly růstu a rozpadu protínají s procesy materiální transformace, a kde se příroda ukazuje jako trvalá relační síla v současných podmínkách, v nichž jsou lidské a nelidské procesy stále více provázány.

EN

Nives Widauer (1965)

Nives Widauer has developed a highly diverse, media-based body of work over the past three decades, encompassing video, installations and sculptures as well as painting, drawing, and collage. Her artistic approach is characterized by the mutual interpenetration of different media and techniques. Her practice of recontextualization functions as a catalyst, transforming familiar elements into striking constellations and, through her distinctive visual language, reactivating and infiltrating their materiality and semantic power, their physical and metaphysical potential. In Widauer's work, subjective perceptions, autobiographical moments, cultural-historical references, art-historical topoi, history and stories, social rituals, memory and language merge into individual mythologies. Throughout, she engages with overarching, existential questions—her art is consistently grounded in holistic thinking.

Nives Widauer lives and works in Vienna. She studied audiovisual design at the School of Design in Basel. Alongside her international exhibition activity since 1989, she also designs (live video) stage sets for music, theatre and opera productions. Her works have been shown, among others, at Kunstmuseum Basel (2022), Kunsthaus Zürich (2022), New York Historical Society (2022), Austrian Cultural Forum, Washington (2020), Lincoln Center New York (2020), Jewish Museum Vienna (2020), Museum der Moderne, Salzburg (2019), Centre Culturel Suisse, Paris (2019), Palazzo dei Diamanti, Ferrara (2018), Istituto Svizzero, Rome (2018), Lentos Kunstmuseum Linz (2017), Austrian Cultural Forum New York (2017, 2021), Salwa Zeidan Gallery, Abu Dhabi (2016), Belvedere, Vienna (2016/2018), Kunsthistorisches Museum, Vienna (2015), and SPSI Museum Shanghai (2013).

Damaranka (2010-)2026

In *Damaranka*, Widauer arranges shed antlers and threaded metal rods into a structure that moves between a natural history display and an accumulation of industrial material. By setting organic remnants against manmade elements, she produces a tension between nature and the industrial world, where meaning emerges through relational perception and personal narratives rooted in memory, historical references, and ecological metaphors. *Damaranka* can also be read as a work in which natural cycles of growth and decay intersect with processes of material transformation, highlighting nature as a persistent relational force within contemporary conditions in which human and non-human processes are increasingly intertwined.

David Černý (1967)

CZ

David Černý pochází z umělecké rodiny a v letech 1988–1996 studoval na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. V roce 1990 získal zvláštní cenu na bienále v Kortrijku v Belgii. O rok později obdržel švýcarské stipendium a nastoupil na rezidenční pobyt v Boswilu. V roce 1994 se přesunul do New Yorku jako rezidenční umělec galerie PSI. Dva roky nato absolvoval nezávislý studijní program Whitney Independent Study Program. V roce 1996 získal grant od americké Pollock-Krasner Foundation a v roce 2000 mu byla udělena Cena Jindřicha Chalupeckého pro nejnadějnějšího českého výtvarníka do 35 let. Roku 2001 založil MeetFactory – neziskové mezinárodní centrum současného umění. V roce 2017 založil architektonické studio Black n' Arch, známé svým inovativním přístupem k architektuře a designu. Kromě vlastní umělecké tvorby se Černý věnuje také divadlu, filmu, hudbě, designu a architektuře. Je nadšený potápěč, řidič a od roku 2014, kdy složil zkoušky ATPL, také pilot – nejen letadel, ale i vrtulníků a kluzáků. Žije v Praze a je hrdým otcem dcery Elektry.

Viselec (1996)

Tuto sochu jsem vytvořil v roce 1996, kdy se všude mluvilo o konci století. Co přinese to příští? Jaká bude role intelektuála? Vybral jsem si Freuda, protože byl zakladatelem psychoanalýzy – intelektuální tváří 19. století – a narodil se ve Freibergu.

EN

Born into a family of artists, Černý studied at the Academy of Applied Arts in Prague between 1988 and 1996. In 1990, he received the Special Prize in the Biennale of Kortrijk, Belgium. One year later, he began his residential scholarship in Boswil after receiving a grant from the Swiss Government. In 1994, he moved to New York as an artist in residence at the PSI gallery. Two years later, he completed the Whitney Independent Study Program. In 1996, he won another grant, this time from the Pollack-Krasner Foundation in the United States, and in 2000, he received the Jindřich Chalupecký Award for being the country's most promising visual artist under the age of 35. In 2001, he founded Meetfactory, a non-profit international center for contemporary art. Most recently, in 2017, he started Black n' Arch, an architectural studio known for its innovative approaches to architecture and design. Besides his artwork, David Černý is also active in the fields of theatre and cinema, music, design, and architecture. He is a passionate diver, driver, and, since passing his ATPL exam in 2014, also a pilot not only of planes but also helicopters and gliders. He lives in Prague and is a proud father of his daughter, Elektra.

Man Hanging Out (1996)

I did the piece in 1996 when everyone was talking about the end of the century. What was going to be in the next century? What is the role of the intellectual going to be? I picked Freud because he was the founder of psychoanalysis – the intellectual face of the 19th century – and he was born in Freiberg.

CZ

Nedko Solakov (1957)

Jeden z mezinárodně nejuznávanějších bulharských umělců současnosti, se volně pohybuje v různých médiích; od kresby přes malbu až k objektům, prostorovým instalacím, performance a videu. Její nedílnou součástí jsou rozsáhlé slovní komentáře psané na stěnu vedle artefaktů nebo dokonce přímo do jednotlivých prací. Dialog mezi osobitou kresbou, vtipně a brilantně inscenovanými komentáři pohybujícími se mezi fikcí a realitou a prostředím příběhu zprostředkovává hlubokou individuální zkušenost a zároveň analyzuje nejen roli a rozpory současného uměleckého systému, ale též kolektivní „pravdy“ a společenské normy lidské existence.

4-okenní povídka (2022)

V roce 2022 se Nedko Solakov společně s českým umělcem Jiřím Kovandou stali prvními rezidenčními umělci v Bechyni. Během svého pobytu společně připravili výstavu s názvem Together, rozprostřenou do čtyř podlaží zámecké galerie. V jejím rámci si vzájemně umisťovali autorské intervence. V půdních prwstorách, kde Jiří Kovanda rekonstruoval ze zámeckého mobiliáře své známé instalace skříní propojených šňůrami s visícími dámskými šaty, vytvořil Nedko Solakov jedinečné dílo: na rámy čtyř osmiúhelníkových oken vepsal krátkou povídku o dvou umělcích vedoucích rozhovor o svém komerčním úspěchu. Tato „čtyřokenní povídka“, rozdělená mezi jednotlivé rámy, je jedinečným příkladem Solakovovy schopnosti kombinovat literaturu s výtvarným prostorem a zároveň osobním darem umělce do rodinné sbírky Stava.

EN

Nedko Solakov (1957)

One of the most internationally acclaimed contemporary Bulgarian artists, Nedko Solakov moves freely across various media—from drawing and painting to objects, spatial installations, performance, and video. An integral part of his work is the extensive use of handwritten textual commentaries, often inscribed directly on the wall next to the artwork or even within the work itself. The dialogue between his distinctive drawing style, the cleverly and brilliantly staged commentary—shifting between fiction and reality—and the narrative environment conveys a deeply personal experience. At the same time, it offers a critical reflection not only on the role and contradictions of the contemporary art system but also on collective “truths” and the social norms of human existence.

The Four-Window Story (2022)

In 2022, Nedko Solakov and Czech artist Jiří Kovanda became the first artists-in-residence in Bechyně. During their stay, they jointly prepared an exhibition entitled Together, which spanned four floors of the castle gallery. As part of the project, they created mutual artistic interventions. In the attic, where Jiří Kovanda reconstructed his well-known installation of wardrobes connected by strings with hanging women’s dresses using castle furniture, Solakov created a unique work: on the frames of four octagonal windows, he inscribed a short story about two artists discussing their commercial success. This Four-Window Story, divided across the individual window frames, is a striking example of Solakov’s ability to merge literature with visual space—and at the same time, a personal gift from the artist to the Stava family collection.

CZ

Krištof Kintera (1973)

Krištof Kintera je výraznou osobností české sochařské scény. Narodil se v roce 1973 v Praze, vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze (1992–1999) a postgraduálně Rijksakademii v Amsterdamu (2003–2004). Od poloviny 90. let se profiluje jako solitérní umělec s důrazem na technologii, recyklaci a ostrý společenský komentář. Kintera ve své tvorbě propojuje sochu, instalaci, zvuk a pohyb, často pracuje s každodenními předměty, které proměňuje v ironické nebo znepokojivé objekty. Jeho díla bývají technicky náročná, ale zároveň srozumitelná a emocionálně silná. Třikrát byl nominován na Cenu Jindřicha Chalupeckého a vystavoval například v Museum Tinguely v Basileji nebo v Galerii Rudolfinum v Praze. Vedle vlastní tvorby se dlouhodobě podílí na kulturních a kurátorských projektech, mj. stál u zrodu prostoru NoD nebo galerie Průluka. Významné jsou také jeho veřejné instalace, jako například Bike to Heaven, pomník věnovaný tragicky zemřelým cyklistům.

Paradise Now (2009)

V díle Paradise Now proměňuje Krištof Kintera běžné kovové zábrany, známé z veřejných prostor jako prostředky k usměrňování davu, v surrealistické bytosti připomínající jeleny. Přivázáním parohů k těmto industriálním objektům zásadně mění jejich význam – z nástrojů moci a omezování se stávají hravými, téměř mytickými symboly přírody. Dílo nese typické znaky Kinterovy tvorby: ironii, důvtip a schopnost přetvářet realitu. Paradise Now vyvolává otázku, jak lze objekty kontroly přetvořit v podoby poetické svobody, a vybízí diváka k úvahám nad možnostmi proměny – materiální i společenské.

EN

Krištof Kintera (1973)

Krištof Kintera, a prominent figure on the Czech sculptural scene, studied at the Academy of Fine Arts in Prague (1992–1999) and completed postgraduate studies at the Rijksakademie in Amsterdam (2003–2004). Since the mid-1990s, he has established himself as a distinctive solo artist, with a strong focus on technology, recycling, and sharp social commentary. Kintera's work combines sculpture, installation, sound, and movement, often using everyday objects that he transforms into ironic or unsettling pieces. His artworks are technically complex yet emotionally engaging and accessible. He has been nominated three times for the Jindřich Chalupecký Award and has exhibited in leading institutions such as the Museum Tinguely in Basel and the Rudolfinum Gallery in Prague. In addition to his artistic practice, Kintera has been actively involved in cultural and curatorial projects, co-founding spaces such as NoD and the ProLuka Gallery. His public installations are also noteworthy, including Bike to Heaven, a memorial dedicated to cyclists who lost their lives in the streets of Prague.

Paradise Now (2009)

In Paradise Now, Krištof Kintera transforms utilitarian metal barriers—commonly used for crowd control—into a herd of surreal, stag-like creatures. By welding antlers onto these industrial objects, the artist radically shifts their meaning: from symbols of restriction and authority to playful, almost mythical representations of nature. The work reflects Kintera's characteristic use of irony and transformation, blurring the lines between urban infrastructure and the natural world. Paradise Now questions how objects of control can be reimagined into forms of poetic freedom, inviting viewers to consider the possibilities of change, both material and societal.

CZ

Maxim Velčovský (1976)

Maxim Velčovský (*1976) patří k nejvýznamnějším českým designérům současnosti, proslulým svým konceptuálním přístupem, smyslem pro vyprávění a experimentováním v oblasti skla, porcelánu a produktového designu. Studoval v Ateliéru keramiky a porcelánu na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze a v roce 2002 založil společně s Jakubem Berdychem Karpelisem studio Qubus. Studio sehrálo významnou roli v popularizaci současného českého designu a přispělo k prosazení konceptuálnějšího a experimentálnějšího přístupu na domácí designové scéně. Tvorba Maxima Velčovského je charakteristická humorem, ironií a proměnou obyčejných předmětů v kulturně rezonující designové objekty. Od roku 2011 působí jako kreativní ředitel společnosti Lasvit, českého výrobce autorských skleněných objektů, světelných instalací a architektonického skla, zároveň vede Ateliér keramiky a porcelánu na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze.

Jeho díla jsou zastoupena ve sbírkách institucí, jako jsou Victoria and Albert Museum, Centre Pompidou, Die Neue Sammlung v Mnichově, mudac Lausanne nebo Uměleckoprůmyslové museum v Praze. V roce 2006 se stal prvním českým designérem, který se objevil na obálce britského časopisu Icon, a v roce 2007 získal ocenění Czech Grand Design v kategorii „Designér roku“.

Candy Tree (2025)

V objektu *Candy Tree* (2025), vytvořeném pro zahrady zámku Bechyně, Velčovský dále rozvíjí své zkoumání imaginace, transformace a hybridních forem. Instalace z oceli a skla reaguje na historický charakter zámeckých parků, původně koncipovaných jako romantické krajinářské celky a živé botanické sbírky exotických stromů a rostlin. *Candy Tree* parafrázuje křížení rostlinných druhů a evokuje jak idealizované hybridy utvářené lidskou představivostí, tak nečekané mutace, přičemž hravě stírá hranice mezi přírodou, artificiálností a fantazií.

EN

Maxim Velčovský (1976)

Maxim Velčovský (1976) is a leading Czech designer renowned for his conceptual approach, storytelling, and experimentation across glass, porcelain, and product design. He studied at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague in the Ceramics and Porcelain Studio, and in 2002 founded the Qubus design studio together with Jakub Berdych Karpelis. The studio played a significant role in popularising contemporary Czech design and introducing a more conceptual and experimental approach to the local design scene. Velčovský's work is characterized by humor, irony, and the transformation of ordinary objects into culturally resonant design pieces. Since 2011, he has served as Creative Director of Lasvit, a Czech designer & manufacturer of bespoke glass products, lighting installations, and architectural glass, while also leading the Ceramics and Porcelain Studio at the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague.

His works are represented in the collections of institutions including the Victoria and Albert Museum, Centre Pompidou, the Neue Sammlung in Munich, mudac Lausanne, and the Museum of Decorative Arts in Prague. In 2006 he became the first Czech designer to appear on the cover of the British magazine Icon, and in 2007, he received the Czech Grand Design "Designer of the Year" award.

Candy Tree (2025)

In *Candy Tree* (2025), created for the gardens of Bechyně Castle, Velčovský continues his exploration of imagination, transformation, and hybrid forms. The iron and glass installation responds to the historical character of castle parks, originally conceived as romantic landscape ensembles and living botanical collections of exotic trees and plants. *Candy Tree* paraphrases the crossbreeding of plant species, evoking both idealized hybrids shaped by human imagination and unexpected mutations, while playfully blurring the boundaries between nature, artifice, and fantasy.

